

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's	12
Waterwet	12
Wro	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	13
Volksverzekeringen	15
Bestuursrecht overig	16
APV	16
Beveiliging	17
Verkeer	18
Vreemdelingenrecht	19
Asiel	19
Procesrecht	20
Regulier	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 1191

ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4876](#)

college van burgemeester en wethouders van Westerveld, appellante sub 1.

Awb 6:11

BEKENDMAKING. BEZWAARTERMIJN. VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING.

Omgevingsvergunning aanleg mountainbike-route. I.c. heeft het college het bezwaar van de Stichting en [appellante sub 2A] terecht niet-ontvankelijk verklaard. De hoofdregel is dat, indien publicatie van een vergunning heeft plaatsgevonden, termijnoverschrijding bij het maken van bezwaar daartegen niet verschoonbaar kan worden geacht. Uitgangspunt is immers dat belanghebbenden daarvan kennis hadden kunnen nemen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 18-12-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4307](#). Omdat de weergave van de inhoud van het besluit voldoende is, is het niet tijdig indienen van een bezwaarschrift niet verschoonbaar.

JnB 2024, 1192

ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4865](#)

staatssecretaris van Financiën.

Awb 8:55d

Wet open overheid (hierna: Woo)

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. PROCESBELANG. Woo-verzoek.

Mondelinge uitspraak waarbij de rechtbank het opnieuw door [appellante] ingestelde beroep wegens het uitblijven van een besluit niet-ontvankelijk heeft verklaard. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank het beroep van [appellante] ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Bij een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit blijft procesbelang in beginsel bestaan zolang er nog geen besluit is. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 15-06-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1684](#). De rechtbank had het beroep tegen het nog steeds niet nemen van een besluit gegrond moeten verklaren en het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit moeten vernietigen. Wel had de rechtbank bij de vraag of vervolgens opnieuw een dwangsom zou moeten worden opgelegd en zo ja, hoe hoog, mogen betrekken dat de eerder door haar opgelegde dwangsom niet volledig was verbeurd en dat dat op dat moment ook nog enige maanden zou duren. Daarbij had er bijvoorbeeld ook voor kunnen worden gekozen om die dwangsom in te laten gaan op het moment dat de eerst opgelegde dwangsom volledig was verbeurd.

JnB 2024, 1193

ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4885](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 2:1 lid 1, 6:6, 8:24

VERTEGENWOORDIGING. MACHTIGING. Bestuurlijke boete. I.c. heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het college het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard vanwege het ontbreken van een geldige machtiging. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 24-12-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4665](#). [Gemachtigde] heeft bij de zienwijze op het voornemen een machtiging overgelegd. Hoewel zeer algemeen geformuleerd, zijn de grenzen van de vertegenwoordigingsbevoegdheid voldoende bepaalbaar en valt het maken van bezwaar onder de reikwijdte van die bevoegdheid. Het college kon redelijkerwijs geen aanleiding vinden om eraan te twijfelen of die bevoegdheid ten tijde van het instellen van het bezwaar nog bestond, en op die grond van [gemachtigde] een nieuwe machtiging verlangen. Dat [gemachtigde] geen gebruik heeft gemaakt van de herstelmogelijkheid maakt niet dat hij geen beroep kan doen op de eerder overgelegde machtiging. Als er geen misverstand mogelijk is over de vraag of de machtiging geldig was, eindigt de geldigheid van de machtiging niet door het enkele verzoek tot het overleggen daarvan.

JnB 2024, 1194

CRvB, 21-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2187](#)

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 8:41, 8:104 lid 2 aanhef en onder c

Burgerlijk Wetboek 3:13 lid 1, 3:15

MISBRUIK VAN RECHT. BEROEPSPROCEDURE. GRIFFIERECHT. I.c. wordt geoordeeld dat appellante de bevoegdheid om hoger beroep in te stellen, met daarbij het verzoek om het appelverbod te doorbreken, zodanig evident heeft aangewend zonder redelijk doel of voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is gegeven, dat dit blijkt geeft van kwade trouw. Het kan appellante met het instellen van hoger beroep zonder het verschuldigde griffierecht te voldoen, niet langer te doen zijn om het verkrijgen van duidelijkheid over de wet- en regelgeving en rechtspraak over het heffen van griffierecht en de regeling van beroep op betalingsonmacht, want die duidelijkheid is al meerdere keren gegeven. Bovendien gaat het om een grote hoeveelheid zaken die appellante in de afgelopen jaren bij de Raad en de rechtbanken aanhangig heeft gemaakt, waarbij zij telkens weigert het griffierecht te voldoen en bewust geen beroep doet op betalingsonmacht, onder aanvoering van dezelfde gronden. Deze wijze van procederen levert een onevenredige belasting op van de rechtspraak. Appellante is in diverse uitspraken reeds gewaarschuwd dat haar wijze van procederen kan leiden tot niet-ontvankelijkverklaring wegens misbruik van procesrecht. De Raad had één en ander graag met appellante op zitting willen bespreken, maar appellante is niet verschenen.

JnB 2024, 1195

Rechtbank Rotterdam, 14-11-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:11435](#)

Awb 8:15

WRAKING. Afwijzing wrakingsverzoek. Hoewel aan verzoeker kan worden toegegeven dat het lang heeft geduurd voordat de mondelinge behandeling van de hoofdzaken is gepland, is de vrees van verzoeker dat dit erop duidt dat de rechter vooringenomen is niet gerechtvaardigd. Dat het plannen van de mondelinge behandeling van de hoofdzaken lang heeft geduurd, is namelijk een organisatorische aangelegenheid. De klacht die verzoeker (tevens) hierover bij de president van de rechtbank heeft ingediend is gegrond verklaard.

In deze wrakingsprocedure is echter niet gebleken dat de rechter enige invloed op, of bemoeienis met de planning van de hoofdzaken op zitting heeft gehad. Het enkele feit dat de behandelduur van de door verzoeker ingediende verzetschriften inmiddels ruim elf maanden bedraagt, kan dan ook niet de conclusie dragen dat de vrees van verzoeker dat de rechter tegenover hem een vooringenomenheid koestert gerechtvaardigd is.

JnB 2024, 1196

MK ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4878](#)

college van burgemeester en wethouders van Renkum.

Awb 7:15

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht

PROCESKOSTENVERGOEDING. OMGEVINGSVERGUNNING. BEPLANTINGSVOORSCHRIFT. Omgevingsvergunning erfafscheiding. I.c. wordt geconcludeerd dat de rechtbank een beplantingsvoorschrift aan de vergunning heeft mogen verbinden. Door het verbinden van een beplantingsvoorschrift aan de omgevingsvergunning is het besluit gewijzigd. Deze wijziging komt neer op een gedeeltelijke herroeping wegens aan het college te wijten onrechtmatigheid in de zin van artikel 7:15 van de Algemene wet bestuursrecht. Dit had moeten leiden tot vergoeding van de in verband met de behandeling van het bezwaar opgekomen proceskosten van appellante.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 1197

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 25-11-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:7192](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Omgevingswet 5.1, 22.8

Bomenverordening 2014

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning verplanten acht en kappen zes bomen voor het vernieuwen van de kademuur in watervak 4. I.c. heeft het college voldoende aannemelijk gemaakt dat ook de nu best beschikbare (innovatieve) methoden het niet mogelijk maken het project uit te voeren met behoud van de bomen in watervak 4. Uit het oogpunt van veiligheid heeft het college een zwaarwegend algemeen belang om zo spoedig als mogelijk het project te kunnen gaan uitvoeren en daarbij in redelijkheid, ondanks de onomkeerbaarheid van de gevolgen, het belang van de gemeente bij het kappen van de bomen zwaarder kunnen laten wegen dan het belang bij boombehoud. Het college heeft in zijn belangenafweging ook mogen betrekken dat na het kadeherstel en de vernieuwing van het maaiveld, in watervak 4 meer bomen zullen worden herplant dan nu het geval is.

JnB 2024, 1198

Rechtbank Den Haag, 08-11-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:18418](#)

college van burgemeester en wethouders van Pijnacker-Nootdorp, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:6, 11:3, Bijlage II artikel 2

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.6 lid 1 onder a

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WRO. WIJZIGINGSBEVOEGDHEID. Afwijzing aanvraag om bedrijfswoning te gebruiken als burgerwoning. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank onbevoegd is om kennis te nemen van het beroep voor zover dit is gericht tegen de afwijzing van de aanvraag om toepassing te geven aan de wijzigingsbevoegdheid. Tegen een besluit omtrent wijziging van een bestemmingsplan op grond van artikel 3.6, eerste lid, onder a, van de Wro staat beroep in eerste en enige aanleg open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Dit volgt uit artikel 8:6 van de Awb in samenhang met artikel 2 van Bijlage 2, van de Awb, zoals die bepalingen luiden ten tijde van het bestreden besluit. De Wro is per 1 januari 2024 vervallen en de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet zijn in werking getreden. Gelet op het overgangsrecht in artikel 11:3 van de Awb blijft echter het oude recht met daarbij het beroep in eerste en enige aanleg bij de Afdeling gelden voor de afwijzing van de aanvraag om toepassing te geven aan de wijzigingsbevoegdheid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 1199

ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4858](#)

college van burgemeester en wethouders van Coevorden.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4.20b

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, 3.7, 3.9, 3.10

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VAN RECHTSWEGE. VOORBEREIDINGSPROCEDURE.

I.c. wordt geoordeeld dat, anders dan in de planregel aan de orde in ABRS 18-07-2013,

[ECLI:NL:RVS:2013:483](#), hier geen sprake is van voorwaarden die bepalen of er een

bevoegdheid is om binnenplans af te wijken, maar dat het, gelet op de formulering van artikel

40.1.8 ("met in achtneming van de volgende voorwaarden"), hier gaat om voorwaarden die in

acht moeten worden genomen bij een in beginsel bestaande bevoegdheid om binnenplans af

te wijken. Dit betekent dat voor het bepalen van de reikwijdte niet van belang is of de onder a

tot en met h opgenomen voorwaarden wel of niet beoordelingsruimte voor het

bestuursorgaan bevatten: zij kunnen sowieso geen deel uitmaken van de reikwijdte van de in

artikel 40.1.8 opgenomen bevoegdheid om binnenplans af te wijken. Nu de planregel en de

reikwijdte daarvan duidelijk zijn, is er geen aanleiding in het licht van de toelichting op het

bestemmingsplan, de Nota van zienswijzen en provinciale regelingen daar een andere

interpretatie aan te geven. De aanvraag valt binnen de reikwijdte van artikel 40.1.8. Op grond

van artikel 3.9, derde lid, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 4.20b, eerste lid, van

de Awb, is de omgevingsvergunning van rechtswege gegeven.

JnB 2024, 1200

ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4880](#)

college van burgemeester en wethouders van Westland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12, 3.7, 3.9, 3.10

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II 1, 4 aanhef en onderdeel 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KRUIJEL. BEBOUWDE KOM. VAN RECHTSWEGE.

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. I.c. wordt geoordeeld dat dat het aangevraagde bouwwerk

niet voldoet aan de eisen die in artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor zijn

bepaald. Omdat de kassen geen woon- of verblijffunctie hebben, is er in dit geval geen sprake

van een aaneengesloten concentratie van bebouwing, waardoor het gebied overwegend een

woon- of verblijffunctie heeft. Het perceel ligt dus niet in de bebouwde kom. Nu de

aangevraagde omgevingsvergunning enkel met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder

a, onder 3°, van de Wabo kan worden verleend is op de aanvraag de uitgebreide

voorbereidingsprocedure van toepassing en kan geen vergunning van rechtswege gegeven

zijn.

[...] Bij brief van 21 januari 2020 heeft het college aan [bedrijf] een volgens het college van

rechtswege gegeven omgevingsvergunning voor de bouw van een kas in afwijking van het

bestemmingsplan op het perceel [locatie] in De Lier (hierna: het perceel) bekendgemaakt.

[...] 5.1. Uit artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor volgt dat, indien het bouwwerk

buiten de bebouwde kom ligt, de oppervlakte van het bouwwerk niet meer dan 150 m² mag

bedragen. De aangevraagde kas heeft een oppervlakte van 190 m². Dat betekent dat, als de kas niet

binnen de bebouwde kom ligt, de aangevraagde omgevingsvergunning niet met toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor, kan worden verleend.

De vraag of een perceel in de bebouwde kom ligt, is van feitelijke aard. Niet de plaats van het verkeersbord dat de bebouwde kom aangeeft, maar de aard van de omgeving is bepalend. Daarbij is in het bijzonder van belang of sprake is van een concentratie van bebouwing en of het gebied door die bebouwing overwegend een woon- of verblijffunctie heeft.

5.2. Wat betreft de vraag of het bouwwerk zich binnen de bebouwde kom bevindt, overweegt de Afdeling het volgende. Er is sprake van een concentratie van bebouwing in de omgeving van het perceel waarop het bouwwerk zich bevindt. Zo bevinden zich aan de [locatie] en de omliggende straten enkele bedrijfswoningen. De onderlinge afstanden tussen deze bedrijfswoningen variëren van enkele tientallen meters tot in sommige gevallen zelfs 100 m of meer. Op de percelen tussen deze bedrijfswoningen bestaat de bebouwing voornamelijk uit kassencomplexen ten behoeve van glastuinbouw.

Ter zitting heeft Glastuinbouw Nederland uiteengezet dat, hoewel de mate waarin mensen in een kas verblijven afhangt van het type gewas dat in de kas geteeld wordt, kassen in het algemeen op een dusdanige wijze zijn ingericht dat de tijd waarin er daadwerkelijk mensen in de kas verblijven zoveel mogelijk beperkt wordt. Hieraan liggen uiteenlopende redenen ten grondslag, zoals de bescherming van de gezondheid van zowel de mensen als de gezondheid van de gewassen. Het werk van de mensen wordt daarbij in toenemende mate gerobotiseerd, waardoor de verzorging van de gewassen grotendeels automatisch plaatsvindt. Daarnaast zijn er ook kassen waar het door middel van technische constructies mogelijk wordt gemaakt dat de menselijke werkzaamheden aan de gewassen buiten de kas verricht worden. Het college heeft de uiteenzetting van Glastuinbouw Nederland niet bestreden.

De Afdeling ziet geen reden om aan de gegeven toelichting te twijfelen. Gelet op het feit dat de kassen worden gebruikt voor het telen van gewassen, deze worden ingericht op een wijze waardoor zoveel mogelijk wordt vermeden dat er daadwerkelijk mensen in verblijven en dat het tijdsbestek dat er wel mensen in verblijven zoveel mogelijk wordt beperkt, is de Afdeling van oordeel dat kassen niet zijn aan te merken als bebouwing die een overwegende woon- of verblijffunctie heeft.

Omdat de kassen geen woon- of verblijffunctie hebben, komt de Afdeling tot het oordeel dat er in dit geval geen sprake is van een aaneengesloten concentratie van bebouwing, waardoor het gebied overwegend een woon- of verblijffunctie heeft. In de directe omgeving van het perceel bevinden zich weliswaar enkele bedrijfswoningen, maar gelet op het feit dat deze bedrijfswoningen zich op een aanzienlijke onderlinge afstand van elkaar bevinden en dat de omgeving rondom deze bedrijfswoningen voornamelijk uit kassencomplexen bestaat, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het gebied overwegend een woon- of verblijffunctie heeft. Het perceel ligt dus niet in de bebouwde kom.

Zoals hiervoor onder 5.1 is beschreven, heeft dit tot gevolg dat het aangevraagde bouwwerk niet voldoet aan de eisen die in artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor zijn bepaald. Daardoor kan de aangevraagde omgevingsvergunning niet met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo worden verleend. Dit betekent dat de aangevraagde omgevingsvergunning enkel met de toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo kan worden verleend. Zoals uit overwegingen 4 en 4.1 volgt, is op de aanvraag dan de uitgebreide voorbereidingsprocedure van toepassing en kan geen vergunning van rechtswege gegeven zijn. [...]

JnB 2024, 1201

ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4878](#)

college van burgemeester en wethouders van Renkum.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:15

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BEPLANTINGSVOORSCHRIFT. Omgevingsvergunning erfafscheiding. I.c. heeft de rechtbank een beplantingsvoorschrift aan de vergunning mogen verbinden. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat het beplantingsvoorschrift te verstrekkend is. Daarbij is van belang dat het college bij het besluit op bezwaar zelf betekenis heeft toegekend aan de omstandigheid dat de erfafscheiding is voorzien van begroeiing. Het beplantingsvoorschrift ziet op het instandhouden van die begroeiing. Verder is het beplantingsvoorschrift voldoende concreet. Daarmee is geregeld dat de erfafscheiding dient voorzien te zijn en blijven van begroeiing. Bovendien hebben zowel het college als de vergunninghouder op de zitting bij de rechtbank aangegeven geen bezwaar te hebben tegen een beplantingsvoorschrift.

PROCESKOSTENVERGOEDING. Door het verbinden van een beplantingsvoorschrift aan de omgevingsvergunning is het besluit gewijzigd. Deze wijziging komt neer op een gedeeltelijke herroeping wegens aan het college te wijten onrechtmatigheid in de zin van artikel 7:15 van de Algemene wet bestuursrecht. Dit had moeten leiden tot vergoeding van de in verband met de behandeling van het bezwaar opgekomen proceskosten van appellante.

JnB 2024, 1202

Tussenuitspraak ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4723](#)

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

EVRM 8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.17 lid 1 aanhef en onder a, 2.18

WABO. HANDHAVING. ACTIVITEITENBESLUIT. STEMGELUID. EVENREDIGHEID. Over het betoog dat het bepaalde in artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit over het buiten beschouwing blijven van stemgeluid, i.c. buiten toepassing moet worden gelaten, wordt geoordeeld dat voor deze gewenste invulling van het evenredigheidsbeginsel geen ruimte wordt gezien. Deze invulling zou meebrengen dat een overtreding, of in dit geval een zwaardere overtreding, wordt aangenomen zonder dat dat voortvloeide uit de wettelijke voorschriften zoals die golden ten tijde van de gedraging en dat in een handhavingsbesluit verdergaande maatregelen kunnen worden geleverd dan tevoren kenbaar uit de wettelijke voorschriften voortvloeiden. Een dergelijk invulling van de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel zou op onaanvaardbare wijze in strijd zijn met het beginsel van rechtszekerheid en het legaliteitsbeginsel, zoals dat voor handhaving ook in artikel 5:4, tweede lid, van de Awb is neergelegd.

[Last onder dwangsom aan eigenaar speelterrein met pannaveld, dat buiten schooluren toegankelijk is, om overtreding van de in artikel 2.17, eerste lid, van het Activiteitenbesluit neergelegde geluidsnormen te beëindigen en daartoe de nodige maatregelen te treffen].

[...] Overtreding van het Activiteitenbesluit

[...] 12.2. In artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit zijn maximale geluidsniveaus opgenomen waaraan een inrichting dient te voldoen. In artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het

Activiteitenbesluit is bepaald dat bij het bepalen van de geluidsniveaus bedoeld in onder meer artikel 2.17 het stemgeluid van personen op een onverwarmd en onoverdekt terrein, dat onderdeel is van de inrichting, buiten beschouwing blijft, tenzij dit terrein kan worden aangemerkt als een binnenterrein.

De Afdeling deelt het oordeel van de rechtbank dat het speelterrein geen binnenterrein is in de zin van artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit. [...]

[...] 12.4. [appellant sub 2A] betoogt verder dat op grond van het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) in dit geval een uitzondering moet worden gemaakt op artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit, omdat sprake is van excessief stemgeluid. Ter onderbouwing van zijn betoog verwijst [appellant sub 2A] naar de uitspraak van de Afdeling van 28 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:910](#), waarin de Afdeling heeft geoordeeld dat het college een vergunningvoorschrift mocht opnemen ter beperking van excessief klokgelui door een kerk.

12.4.1.1. Over het evenredigheidsbetoog, overweegt de Afdeling als volgt.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 19 juni 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2499](#), volgt uit de uitspraak van de grote kamer van het College van Beroep voor het bedrijfsleven (hierna: CBB) van 26 maart 2024, [ECLI:NL:CBB:2024:190](#), dat als een beroep alleen inhoudt dat toepassing van de bepaling in het voorliggende geval onevenredig uitpakt en daarom buiten toepassing moet blijven, de bestuursrechter het bestreden besluit rechtstreeks aan het evenredigheidsbeginsel toetst.

Het betoog van [appellant sub 2A] komt er op neer dat in deze handhavingszaak bij de beoordeling van de vraag of wordt voldaan aan de geluidgrenswaarden zoals neergelegd in artikel 2.17, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit, het bepaalde in artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit over het buiten beschouwing blijven van stemgeluid, buiten toepassing moet worden gelaten. Dat zou dan betekenen dat stemgeluid ook meegerekend wordt bij het bepalen of Conexus heeft voldaan aan de geluidgrenswaarden uit artikel 2.17, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit en dus dat de herstelmaatregelen ook daarop zouden moeten zien. Deze invulling van de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel zou meebrengen dat een overtreding, of in dit geval een zwaardere overtreding, wordt aangenomen zonder dat dat voortvloeide uit de wettelijke voorschriften zoals die golden ten tijde van de gedraging. Ook zou deze invulling meebrengen dat in een handhavingsbesluit verdergaande maatregelen kunnen worden gevegd dan tevoren kenbaar uit de wettelijke voorschriften voortvloeiden. Een dergelijk invulling van de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel zou naar het oordeel van de Afdeling op onaanvaardbare wijze in strijd zijn met het beginsel van rechtszekerheid en het legaliteitsbeginsel, zoals dat voor handhaving ook in artikel 5:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht is neergelegd. De Afdeling ziet daarom geen ruimte voor de door [appellant sub 2A] gewenste invulling van het evenredigheidsbeginsel.

Het betoog slaagt niet.

12.4.2. Wat betreft het beroep van [appellant sub 2A] op artikel 8 van het EVRM, overweegt de Afdeling als volgt.

In artikel 8 van het EVRM is bepaald dat een ieder het recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Een beroep op artikel 8 van het EVRM kan er echter niet toe leiden dat handhavend moet worden opgetreden vanwege een gedraging die op dat moment volgens de wet was toegestaan. Zoals hiervoor al onder 12.4.1.1 is uiteengezet, zou dat immers leiden tot onaanvaardbare strijd met het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het betoog slaagt niet.

12.4.2.1. Gelet op wat hiervoor is overwogen, heeft de rechtbank ook terecht geoordeeld dat de uitspraak Afdeling van 28 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:910](#), niet vergelijkbaar is omdat die uitspraak zag op het verlenen van een omgevingsvergunning en niet op een handhavingskwestie. Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2024, 1203

MK Rechtbank Gelderland, 20-11-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:7959](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Neder-Betuwe.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.12 onder 3

Besluit omgevingsrecht (Bor) 1.2.1, 6.14

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Tijdelijke omgevingsvergunning bouwgrondstoffen-hub met haven en onderwaterdepot. Voor een buitenplanse omgevingsvergunning geldt enkel de verplichting om een kennisgeving beschikbaar te stellen op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#). De begrenzing van deze kennisgeving dient betrekking te hebben op (het gedeelte van) de percelen waar de omgevingsvergunning betrekking op heeft. Vast staat dat i.c. de begrenzing van de omgevingsvergunning door de wijzigingen na het ontwerpbesluit niet helemaal overeenkomt met de locatie waar de omgevingsvergunning op ziet. Door de uitbreiding van het plangebied is het besluitvlak te klein. Strijd met artikel 6.14 van het Bor. Het gebrek wordt met toepassing van artikel 6:22 Awb gepasseerd.

[..] Plaatsing op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#)

[...] 18.2. De omgevingsvergunning is vastgesteld op 7 juli 2023. De informatie op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#) dat het besluit is vastgesteld op 7 juli 2023 is anders dan eisers betogen dus wel juist. Er is geen wettelijke verplichting om op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#) aan te geven wanneer het plan of besluit in werking is getreden.

[...] 18.3. De rechtbank overweegt dat voor een buitenplanse omgevingsvergunning geen verplichting geldt om deze in zijn geheel te plaatsen op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#). In artikel 1.2.1 van het Besluit ruimtelijke ordening (Bro) wordt een omgevingsvergunning op grond van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3o, van de Wabo namelijk niet genoemd. Dat betekent ook dat de Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2012, die zijn wettelijke grondslag vindt in artikel 1.2.5 Bro, niet van toepassing is en er daarom, anders dan eisers betogen, geen sprake kan zijn van een overtreding van de Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2012.

Voor een buitenplanse omgevingsvergunning geldt enkel de verplichting om een kennisgeving beschikbaar te stellen op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#). Dit volgt uit artikel 6.14 van het Bor. In dit geval heeft het college naast de publicatie in de Staatscourant ook de gehele omgevingsvergunning inclusief bijlagen op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#) geplaatst, maar daarmee gaat het college dus verder dan de verplichting die uit artikel 6.14 van het Bor voortvloeit.

Naar het oordeel van de rechtbank dient de begrenzing van deze kennisgeving op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#) betrekking te hebben op (het gedeelte van) de percelen waar de omgevingsvergunning betrekking op heeft. Het doel van het plaatsen van de kennisgeving op [www.ruimtelijkeplannen.nl](#) is namelijk dat voor iedereen duidelijk is welk planologisch regime geldt op een locatie. Dat betekent dat het besluitvlak waar de kennisgeving van de buitenplanse omgevingsvergunning aan is gekoppeld overeen moet komen met de begrenzing van de omgevingsvergunning. Het zou onwenselijk zijn om voor de kennisgeving van een buitenplanse omgevingsvergunning op dit punt een ander uitgangspunt te hanteren dan voor de andere ruimtelijke

plannen die op www.ruimtelijkeplannen.nl worden geplaatst, omdat dan onduidelijk zou worden welk planologisch regime op een locatie geldt. Zeker in deze zaak is de exacte begrenzing van belang, omdat door het knippen van dit plandeel uit het bestemmingsplan “Willemspolder fase 1” voor belanghebbenden onduidelijkheid kan ontstaan over wat nu exact is vergund.

Vast staat dat de begrenzing van de omgevingsvergunning door de wijzigingen na het ontwerpbesluit niet helemaal overeenkomt met de locatie waar de omgevingsvergunning op ziet. Door de uitbreiding van het plangebied is het besluitvlak te klein. Omdat het besluitvlak te klein is, is de rechtbank is van oordeel dat sprake is van strijd met artikel 6.14 van het Bor.

[...] 18.4. De rechtbank ziet aanleiding om ook dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren omdat het niet aannemelijk dat belanghebbenden door het gebrek zijn benadeeld. De begrenzing van het plangebied op www.ruimtelijkeplannen.nl was weliswaar iets kleiner dan het gebied waar de omgevingsvergunning betrekking op heeft, maar het was alsnog voldoende duidelijk dat een omgevingsvergunning werd verleend voor het terrein van de voormalige steenfabriek. Het is daarom niet aannemelijk dat andere belanghebbenden dan eisers hebben afgezien van het instellen van beroep omdat de begrenzing niet klopte. [...]

JnB 2024, 1204

Rechtbank Den Haag, 08-11-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:17968](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Dienstenrichtlijn 15

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Monumentenverordening Den Haag 2019

Bestemmingsplan “Archipelbuurt e.o.”

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. SPLITSING WONING. Weigering omgevingsvergunning veranderen woning tot 3 hofjeswoningen en vervanging glas kozijnen. I.c. wordt geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het splitsingsverbod zoals dat in artikel 21.5.1 van de planregels is opgenomen evident in strijd is met artikel 15 van de Dienstenrichtlijn. De betreffende planregel is een voorschrift inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw. De planregel bevat geen beperkingen aan de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit, als bedoeld in artikel 15 van de Dienstenrichtlijn.

Eiser wordt niet in zijn betoog gevolgd dat verweerder het splitsingsbeleid niet aan zijn besluit ten grondslag mocht leggen omdat dit beleid speciaal is opgesteld voor besluitvorming in het kader van de Huisvestingsverordening. Uit het beleid volgt dat het splitsingsbeleid ook ruimtelijke ordeningsaspecten dient. Daarom is het niet in strijd met het specialiteitsbeginsel dat verweerder naar dit beleid verwijst voor de weigering om een omgevingsvergunning te verlenen om af te wijken van het splitsingsverbod. Verwijzing naar **ABRS 28-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:820](#). Ongegrond beroep.**

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4588](#);
- Rechtbank Gelderland, 01-11-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:7522](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2024, 1205

Rechtbank Den Haag, 07-11-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:18420](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Waterwet 6.4 lid 1 aanhef en onder b

WATERWET. Last onder dwangsom. Tijdelijke watervergunning. I.c. wordt geoordeeld dat onder de vergunningplicht van artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onder b, van de Waterwet niet alleen de feitelijke onttrekking van grondwater valt, maar ook de daarmee onlosmakelijk verbonden aanleg van het bodemenergiesysteem met doorboring van waterscheidende grondlagen en aanleg van ondergrondse pijpleidingen. Verweerder was derhalve bevoegd om bij het verlenen van de tijdelijke vergunning voorschriften te stellen ten aanzien van de aanleg én het ongedaan maken van de ondergrondse installaties na beëindiging van de winning na afloop van de vergunningstermijn. De in de tijdelijke vergunning opgenomen voorschriften met betrekking tot het afdichten en de verslaglegging daarvan passen binnen dit kader. Nu eiseres die voorschriften na afloop van de tijdelijke vergunning niet is nagekomen is sprake van een overtreding van de vergunningvoorschriften en van artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onder b, van de Waterwet. Verweerder heeft dan ook het afdichten en de verslaglegging daarvan in de last onder dwangsom kunnen opnemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2024, 1206

Uitspraak/tussenuitspraak MK ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4871](#)

raad van de gemeente Utrecht, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

Crisis- en herstelwet (Chw) 1.6a

Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet 7c, 7g

Bestemmingsplan "Beurskwartier 1"

WRO. CHW. BESTEMMINGSPLAN. PARKEREN. Vaststelling bestemmingsplan "Beurskwartier 1". Bestemmingsplan met verbrede reikwijdte. I.c. acht de Afdeling de woorden 'voldoende parkeergelegenheid' in artikel 5.5, onder i, en artikel 8.1 van de planregels niet onduidelijk. Een vergunning voor het bouwen kan alleen worden verleend als vaststaat dat er op basis van de parkeernormen voldoende parkeergelegenheid wordt gerealiseerd. Aan de hand van de normen in de beleidsregels wordt bepaald hoeveel parkeergelegenheid nodig is. In artikel 8.1, derde lid, van de planregels is de naam van de beleidsregels die golden ten tijde van de planvaststelling, echter niet vermeld. Hoewel het hier gaat om een dynamische verwijzing, moet duidelijk zijn om welke ten tijde van de planvaststelling geldende beleidsregels het gaat. Door dit achterwege te laten is de bepaling in zoverre strijdig met de rechtszekerheid. Verwijzing naar ABRS 24-01-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:249](#). Vermelding alleen in de plantoelichting acht de Afdeling onvoldoende. Zij volgt daarom niet de in de uitspraak van 08-03-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:607](#), neergelegde oplossing waar de raad zich op beroept.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Bestemmingsplan voor Utrechtse stadswijk Beurskwartier nog niet definitief") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 1207

MK CRvB, 20-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2178](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 82 lid 4 (oud)

WIA. Artikel 82, vierde lid (oud), van de Wet WIA stond aan toerekening van de WGA-uitkering aan appellante in de weg. De toerekening van de WGA-uitkering van werknemster aan appellante is onmiskenbaar onjuist. Het Uvw moet opnieuw op het bezwaar van appellante beslissen.

3.2. Het Uvw heeft erkend dat het toerekeningsbesluit van 2 januari 2013 van meet af aan op een onjuiste grondslag berustte en genomen is in strijd met de Wet WIA. Werkneemster is namelijk bij appellante in dienst getreden met een arbeidsgehandicaptenstatus en had daarom recht op een uitkering op grond van artikel 90, eerste lid, in samenhang met artikel 29b, eerste lid, van de Ziektewet. Gelet hierop stond artikel 82, vierde lid (oud), van de Wet WIA aan toerekening van de WGA-uitkering aan appellante in de weg. Gelet op deze erkenning is het besluit van 2 januari 2013

voor zover het betreft de toerekening van de WGA-uitkering van werkneemster aan appellante onmiskenbaar onjuist.

3.3. Als een oorspronkelijk besluit onmiskenbaar onjuist is, moet een belangenafweging worden gemaakt bij de beoordeling of de afwijzing van een verzoek om terug te komen van dat besluit evident onredelijk is. [...] In de tussenuitspraak heeft de Raad overwogen dat het Uvw hierbij ten onrechte het financiële belang van appellante dat door het toerekeningsbesluit een bedrag van € 88.000,- bij haar in rekening is gebracht, niet heeft betrokken. Als af te wegen belangen heeft de Raad in de tussenuitspraak daarnaast genoemd het feit dat appellante tegen het toerekeningsbesluit niet voortvarend is opgetreden door geen bezwaar te maken en zich eerst op 23 november 2018 tot het Uvw heeft gewend met het verzoek om de toerekening met terugwerkende kracht vanaf 27 mei 2010 te corrigeren. Anderzijds, zo is in de tussenuitspraak vermeld, heeft het Uvw bevestigd dat het uit een oogpunt van uitvoeringslasten niet bezwaarlijk zou zijn om de toerekening met terugwerkende kracht ongedaan te maken.

3.4. Het beleid van het Uvw, zoals beschreven in 2.1, komt er op neer dat het financiële belang van een werkgever om ten onrechte in rekening gebrachte uitkeringskosten terugbetaald te krijgen – behoudens door de werkgever aan te voeren bijzondere omstandigheden – altijd minder zwaar weegt dan het belang van de rechtszekerheid en het belang van het Uvw om de uitvoeringslasten te beperken. In zijn zienswijze van 29 november 2022 heeft het Uvw immers gesteld dat de hoogte van het bedrag dat als gevolg van het onjuiste toerekeningsbesluit in rekening is gebracht niet een omstandigheid is die tot afwijking van de belangenafweging in abstracto noopt. De Raad is van oordeel dat hiermee te weinig gewicht wordt toegekend aan de omstandigheid dat een werkgever als gevolg van een onmiskenbaar onjuist besluit van het Uvw financieel nadeel heeft geleden. Hierbij is van belang dat de rechtszekerheid in zaken als deze niet zwaar weegt, nu er geen belangen van derden rechtstreeks betrokken zijn bij het al dan niet vasthouden aan het toerekeningsbesluit. Ook het uitvoeringsbelang is beperkt, nu het Uvw in zijn zienswijze van 29 november 2022 heeft verklaard dat de werkzaamheden in verband met het met terugwerkende kracht corrigeren van een toerekeningsbesluit niet heel ingewikkeld of belastend zijn voor het Uvw. Anderzijds mag in de belangenafweging betekenis toekomen aan het feit dat een werkgever niet voortvarend is opgetreden door geen bezwaar te maken tegen een toerekeningsbesluit en zich vervolgens pas na langere tijd tot het Uvw heeft gewend met een verzoek dit besluit te corrigeren. Het beleid van het Uvw dat alleen bij bijzondere omstandigheden terugwerkende kracht wordt gegeven aan de correctie van een onmiskenbaar onjuist toerekeningsbesluit, acht de Raad daarom niet aanvaardbaar. Het Uvw heeft het bestreden besluit dan ook niet kunnen baseren op dit beleid, zodat dit besluit in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb niet deugdelijk is gemotiveerd.

3.5. [...] Het Uvw moet opnieuw op het bezwaar van appellante beslissen en daarbij een belangenafweging maken met inachtneming van wat in 3.4 is overwogen.

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 20 november 2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2179](#), [ECLI:NL:CRVB:2024:2180](#) en [ECLI:NL:CRVB:2024:2181](#).

JnB 2024, 1208

CRvB, 20-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2185](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (Wajong) 2:11, 2:13, 2:16

Beleidsregels voortzetting Wajong-uitkering buiten Nederland (Beleidsregels) 2

WAJONG. EXPORT WAJONG-UITKERING. HARDHEIDSCLAUSULE. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat de door appelland genoemde omstandigheden niet aangemerkt kunnen worden als zwaarwegende redenen om met behoud van zijn Wajong-uitkering buiten Nederland te wonen. De Raad voegt hier aan toe dat evenmin gebleken is dat appelland als gevolg van het beëindigen van zijn recht op arbeidsondersteuning aanmerkelijk nadeel zal ondervinden. De stelling dat appelland sociaal geïsoleerd en eenzaam leeft is voor het aannemen van zwaarwegende redenen onvoldoende. Appelland heeft een ambuland begeleider die wekelijks langskomt. Ook heeft hij enkele andere contacten. Daar komt bij, zoals ook zijn huisarts aangeeft, dat de mate van eenzaamheid subjectief is en dus per persoon verschilt. De Raad heeft begrip voor de wens van appelland om in Duitsland te gaan wonen, maar een verbetering van het algeheel welbevinden is, zoals de Raad eerder heeft geoordeeld, onvoldoende om het exportverbod te doorbreken. Ook de vluchtgeschiedenis van appelland en in het verleden door anderen voor hem gemaakte keuzes, zijn hiervoor onvoldoende. Het vasthouden aan het exportverbod leidt daarom niet tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het besluit dat appelland niet in aanmerking komt voor export van zijn Wajong-uitkering blijft in stand.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 1209

CRvB, 14-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2225](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 9

AOW. HERZIENING AOW-PENSIOEN NAAR DE NORM VAN EEN GEHUWDE. TEN ONRECHTE ONGEHUWDENNORM GEHANTEERD. De SvB heeft in de omstandigheden van dit geval een dringende reden gezien om af te zien van herziening van het AOW-pensioen van appelland met terugwerkende kracht per 1 oktober 2017. Door het AOW-pensioen van appelland pas vanaf 1 december 2021 aan te passen, heeft de SvB voldoende rekening gehouden met alle omstandigheden. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.5. De Raad is van oordeel dat geen sprake is van een situatie van duurzaam gescheiden leven.

[...]

4.6. Appelland voert aan dat de SvB in strijd met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel zijn AOW-pensioen per 1 december 2021 heeft herzien naar de gehuwdennorm. De SvB heeft zijn situatie in 2016 eerst anders beoordeeld en was vanaf 2017 al op de hoogte van zijn leefsituatie en bleef het ongehuwdpensioen uitbetalen. Dit betoog slaagt niet. De SvB is niet gehouden om in deze situatie in strijd met de wet appelland als ongehuwde aan te merken en aan hem een ongehuwdpensioen te verstrekken. De SvB heeft in de omstandigheden van dit geval een

dringende reden gezien om af te zien van herziening van het AOW-pensioen van appellant met terugwerkende kracht per 1 oktober 2017. Door het AOW-pensioen van appellant pas vanaf 1 december 2021 aan te passen, heeft de Svb voldoende rekening gehouden met alle omstandigheden. Van handelen in strijd met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is naar het oordeel van de Raad geen sprake.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2024, 1210

Rechtbank Rotterdam, 26-11-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:11746](#)

burgemeester van Rotterdam, de burgemeester.

Gemeentewet 172

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV)

APV. SLUITINGSBESLUIT. Sluiting café voor 3 maanden in verband met schietincident.

TOETSINGSKADER. Verwijzing naar ABRS 28-10-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2571](#) (Greenpeace) over toepassing van herstelsancties en 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#) over uitoefening discretionaire bevoegdheid op basis van beleidsregels (Harderwijk).

BEVOEGDHEID. EVENREDIGHEID. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester het café niet in redelijkheid voor 3 maanden heeft kunnen sluiten. Vaststaat dat er geen gevaar voor herhaling is, dat de schutter kort na het incident was opgepakt, dat eiser geen enkele betrokkenheid heeft gehad bij het incident, hem van het incident geen verwijt kan worden gemaakt, en dat eiser had verklaard dat de betrokkenen niet langer welkom waren in het café. Rechtbank voorziet zelf in de zaak door het sluitingsbevel te herroepen en te bepalen dat café voor de periode van 26 februari 2023 tot 31 maart 2023 (dus inclusief de spoedsluiting) gesloten mocht worden. Deze duur komt overeen met de effectieve duur van de sluiting.

JnB 2024, 1211

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 13-11-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:7647](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Schouwen-Duiveland.

Algemene plaatselijke verordening Schouwen-Duiveland 2015 (Apv)

Wet natuurbescherming (Wnb)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

APV. VERGUNNING. NATUUR. Vergunning beroepsmatig organiseren sport- en spelactiviteiten op strand. I.c. is er geen juridische grond om de vergunning op grond van de Wnb aan te laten haken. Er is geen omgevingsvergunning verleend, maar een vergunning op basis van de Apv die niet onder het stelsel van de Wabo valt, zodat de aanhaakplicht niet geldt.

Het begrip “bescherming van het milieu” zoals in de Apv opgenomen, ziet niet op de bescherming van het milieu in relatie tot natuur maar op de bescherming van het woon- en leefklimaat van mensen. Verwijzing naar ABRS, 17-06-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1855](#). Doordat de Flora- en faunawet en daarna de Wnb uitputtend zijn, kan aanvullende bescherming via de Apv niet geboden worden. Dat zou leiden tot strijd met deze nationale regelgeving. Het college mocht daarom niet toetsen aan regelgeving en beleid van hogere overheden met betrekking tot de natuur en moest zich houden aan het toetsingskader dat is gericht op het waarborgen van de openbare orde, de openbare veiligheid en de bescherming van het woon- en leefmilieu. Dat heeft het college gedaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Beveiliging

JnB 2024, 1212

Voorzieningenrechter ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4841](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7

Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureau 2019 (Beleidsregels)

BEVEILIGINGSWERKZAAMHEDEN. ONTHOUDEN TOESTEMMING. Onthouden toestemming als bedoeld in artikel 7, tweede lid, Wpbr om [wederpartij] beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten in kader van stage. Artikel 7, vierde lid, van de Wpbr heeft een dwingendrechtelijk karakter. Er is geen ruimte voor een belangenafweging. Verwijzing naar ABRS 08-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1794](#). Dat neemt echter niet weg dat de korpschef bij de beoordeling of de betrokkene bekwaam of betrouwbaar is, gebruik maakt van de Beleidsregels en artikel 4:84 van de Awb moet toepassen. Daarbij mag hij alleen omstandigheden betrekken die relevant zijn voor het oordeel of de betrokkene al dan niet bekwaam of betrouwbaar is. De reikwijdte van de toepasbaarheid artikel 4:84 van de Awb wordt dus begrensd door de beoordelingsruimte die artikel 7, vierde lid, van de Wpbr de korpschef laat bij de beoordeling van de betrouwbaarheid van een aanvrager. De omstandigheden dat [wederpartij] een moeilijke start in de beginfase van zijn jeugd heeft gehad, als gevolg van het besluit tijdelijk zijn studie moest staken en vertraging ondervindt bij het afronden daarvan en de positieve, stabiele en beschermende invloed van het volgen van die opleiding zijn naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet van invloed op het

oordeel over de betrouwbaarheid. De rechtbank heeft die omstandigheden ten onrechte bij het oordeel daarover betrokken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2024, 1213

ABRS, 27-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4862](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR)

Wegenverkeerswet 1994

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 23, Bijlage onder II onder f

WEGENVERKEERSWET 1994. ONDERZOEK RIJVAARDIGHEID. GEESTELIJKE GESCHIKTHEID. Het CBR mag bij zijn beoordeling van de geestelijke geschiktheid ook gedragingen betrekken die niet als verkeersgedragingen kunnen worden aangemerkt maar die wel kunnen duiden op geestelijke ongeschiktheid voor het besturen van een motorrijtuig. Verwijzing naar [ECLI:NL:RVS:2021:1462](#), [ECLI:NL:RVS:2022:3587](#).

Ook het gedrag bij één incident kan leiden tot de conclusie dat er sprake is van abnormale opwindingsstoestanden als bedoeld onder II onder f van de Bijlage bij de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 die grond opleveren voor twijfel aan de geestelijke geschiktheid een motorrijtuig te besturen.

Voor het opleggen van het onderzoek hoeft slechts het vermoeden van ongeschiktheid te worden vastgesteld. Het onderzoek moet vervolgens duidelijkheid geven over de geschiktheid. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het CBR zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat gelet op het gedrag van appellante van zo'n vermoeden sprake is en dat zo'n onderzoek dus plaats moet vinden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 1214

MK ABRS, 22-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4826](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. In dit geval heeft de minister deugdelijk gemotiveerd dat er zodanige twijfels zijn over de juistheid van de in het Congolese paspoort vermelde gegevens, dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de minister nader onderzoek moest doen naar de juistheid van de gegevens in het Congolese paspoort.

3.1. Uit de door de minister aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 29 september 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2159](#), onder 4.1 en 4.2, volgt dat, als een vreemdeling een echt bevonden paspoort overlegt en consistent verklaart over zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, dit een weerlegbaar bewijsvermoeden oplevert voor die identiteit, nationaliteit en herkomst. Als de minister in een dergelijk geval het paspoort buiten beschouwing wil laten op grond van twijfel die is ingegeven door de wijze waarop dit is afgegeven en onduidelijkheid over de brondocumenten op basis waarvan het paspoort is afgegeven, dan ligt het op zijn weg om daarnaar onderzoek te laten verrichten bij de betreffende autoriteiten.

3.2. De minister betoogt terecht dat de vreemdeling in het aanmeldgehoor van 16 oktober 2017 in de eerste asielprocedure heeft verklaard dat hij [naam B] is en dat hij de Keniaanse nationaliteit heeft. Gelet hierop, heeft de vreemdeling niet steeds consistent verklaard over zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. Bovendien is in de eerste asielprocedure vastgesteld dat de Spaanse autoriteiten de vreemdeling een visum hebben verleend op basis van een Keniaans paspoort op naam van [naam B]. De minister heeft er verder terecht op gewezen dat de vreemdeling vage verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop hij aan het Congolese paspoort is gekomen. Daarnaast wijst de minister er terecht op dat de vreemdeling onjuist heeft verklaard dat hij bij de visumaanvraag op basis van het Keniaanse paspoort geen vingerafdrukken heeft afgegeven, nu uit onderzoek in EU-Vis is gebleken dat hij dit wel heeft gedaan. Voorts heeft de minister niet ten onrechte bij de beoordeling betrokken dat de vreemdeling vrijwel niets kon verklaren over zijn gestelde gebied van herkomst en dat de talen die de vreemdeling spreekt, ook niet duiden op een Congolese herkomst. Dit heeft de vreemdeling in zijn reactie op het hoger beroep niet betwist.

3.3. Onder deze omstandigheden heeft de minister deugdelijk gemotiveerd dat er zodanige twijfels zijn over de juistheid van de in het Congolese paspoort vermelde gegevens, dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de minister nader onderzoek moest doen naar de juistheid van de gegevens in het Congolese paspoort. Daarnaast merkt de Afdeling op dat, anders dan de vreemdeling in zijn schriftelijke uiteenzetting aanvoert, de vreemdeling met het enkel overleggen van het Congolese paspoort niet aannemelijk heeft gemaakt dat niet kan worden uitgegaan van de registratie in EU-Vis of dat hij niet de Keniaanse nationaliteit en aldaar bekende identiteit heeft. De grief slaagt.

JnB 2024, 1215

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 20-11-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:19323](#)
minister van Asiel en Migratie.

Awb 6:12 lid 2

ASIEL. Beroep niet tijdig beslissen. De rechtbank komt tot de slotsom dat de toepassing van het WBV 2023/26 voldoende gemotiveerd is en een rechtmatige uitvoering betreft van het bepaalde in artikel 31, derde lid, derde volzin en onder b, van de herziene asielprocedurerichtlijn. Dit brengt mee dat de termijn voor het beslissen op eisers asielaanvraag is verlengd tot 15 maanden. De door eiser op 22 juli 2024 bij verweerder ingediende ingebrekestelling is prematuur. Het beroep voldoet daarmee niet aan de vereisten van artikel 6:12, tweede lid, van de Awb en moet dan ook niet-ontvankelijk worden verklaard.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2024, 1216

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 15-11-2024,
[ECLI:NL:RBDHA:2024:19567](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 8:75a

PROCESRECHT. TOEWIJZING PKV. Geen sprake van een nieuw asielmotief in beroep of van een veranderde omstandigheid die zich ten tijde van de bestreden besluiten nog niet voordeed. Reeds vanaf datum asielaanvraag was verweerder bekend met het feit dat verzoekster en haar dochter vrouwen uit Afghanistan zijn waar de Taliban aan de macht zijn. Voorts kon verweerder niet onkundig zijn van de informatie over de positie van vrouwen onder het bewind van de Taliban. Verweerder had zelf (ambtshalve) aanleiding moeten zien of genoemde feiten aanleiding gaven tot het verlenen van een asielvergunning alvorens een terugkeerbesluit op te leggen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2024, 1217

MK ABRS, 25-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4825](#)

minister van Asiel en Migratie.

EVRM 8

REGULIER. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister in zijn besluit niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken bij de beoordeling of tussen de vreemdeling en zijn kinderen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat geldt in het bijzonder voor de omstandigheid dat de gestelde bijzondere afhankelijkheid van de vreemdeling samenhangt met de specifieke rol van zijn kinderen in zijn medische behandelproces.

4.1. De Afdeling volgt de vreemdeling in zijn betoog. Uit de BMA-adviezen volgt dat de vreemdeling bij het uitblijven van de huidige behandeling verdergaand psychotisch zal decompenseren. Het is onduidelijk hoe de conclusie van het BMA dat de mantelzorg ook door derden verleend kan worden, zich verhoudt tot de conclusie van de verpleegkundig specialist dat een hulpverleningstraject zonder aanwezigheid van de kinderen van de vreemdeling als decompenserend voor zijn psychose en zijn algehele functioneren wordt gezien. Daarbij betreft de Afdeling ook dat het BMA onder meer van belang acht dat de vreemdeling met een opvolgend mantelzorger of professionele hulpverlener een zodanige band moet kunnen opbouwen dat hij in gesprekken voldoende mededeelzaam wordt, terwijl de behandelaar verklaart dat er bij de vreemdeling het laatste jaar duidelijke cognitieve achteruitgang bij is gekomen, waardoor de achterdocht meer versterkt wordt. De Afdeling betreft daarbij ook dat uit de brief van de behandelaren van de vreemdeling van 22 april 2021 volgt dat de vreemdeling alleen een vertrouwensband heeft met twee vaste hulpverleners van Mediant en met zijn kinderen, en dat het wegvallen van deze vertrouwenspersonen snel zal leiden tot ernstige psychotische decompensatie. Gezien het voorgaande heeft het BMA zijn conclusie dat de mantelzorg door derden kan worden verleend onvoldoende toegelicht. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

4.2. De grief slaagt.

5. Gelet op wat de Afdeling onder 4.1 heeft overwogen, betoogt de vreemdeling in zijn eerste grief terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de minister in zijn besluit niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken bij de beoordeling of tussen de vreemdeling en zijn kinderen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat geldt in het bijzonder voor de omstandigheid dat de gestelde bijzondere afhankelijkheid van de vreemdeling samenhangt met de specifieke rol van zijn kinderen in zijn medische behandelproces. Dat betekent dat de minister zijn standpunt dat er tussen de vreemdeling en zijn kinderen geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, ondeugdelijk heeft gemotiveerd (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 maart 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1188](#), onder 5.2).

[Naar inhoudsopgave](#)